

Mythologia, Francfort, 1581 - VI, 22 : De Typhone

Auteur(s) : Conti, Natale

Collection Mythologia, Francfort, 1581 - Livre X

Ce document a pour résumé :

[Mythologia, Francfort, 1581 - X \[79\] : De Typhone](#)

Collection Mythologia, Venise, 1567 - Livre VI

Ce document est une version augmentée de :

[Mythologia, Venise, 1567 - VI, 22 : De Typhone](#)

Collection Mythologie, Paris, 1627 - Livre VI

[Mythologie, Paris, 1627 - VI, 23 : De Typhon ou Typhee](#) est une transformation de ce document

Collection Mythologie, Lyon, 1612 - Livre VI

[Mythologie, Lyon, 1612 - VI, 22 : De Typhon ou Typhœe](#) est une traduction de ce document

Informations sur la notice

Auteurs de la notice Équipe Mythologia

Mentions légales

- Fiche : Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle). Licence Creative Commons Attribution - Partage à l'Identique 3.0 (CC BY-SA 3.0 FR)
- Images : Münchener DigitalisierungsZentrum (MDZ).

Citer cette page

Conti, Natale, *Mythologia* Francfort, 1581 - VI, 22 : De Typhone, 1581

Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle)

Consulté le 08/08/2025 sur la plate-forme EMAN :

<https://eman-archives.org/Mythologia/items/show/5997>

Présentation du document

Publication Francfort, André Wechel, 1581

Exemplaire Regensburg (Allemagne), Staatliche Bibliothek, 999/Hist.pol.1307

Formatin-8

Langue(s)

- Grec ancien
- Latin

Pagination p. 653-662

Des dieux, des monstres et des humains

Entités mythologiques, historiques et religieuses [Typhon](#)

Notice créée par [Équipe Mythologia](#) Notice créée le 28/12/2018 Dernière modification le 25/11/2024

SED quoniam dictum est de Gigantibus, nonnullaque tam de Typhone antiquius, cum plura de illo, quae de quovis ceterorum dicta inueniantur, neque eadem causa sit, cur nascetur, visum est mihi seorsum esse de Typhone, quod ab antiquis dicatur, explicandum. Scriptum reliquit igitur Homerus in hymno in Apollinē, Iunonem ægide ferentem quod lupiter sine se ex capite Minervā peperisset, et cælū ac terrā precatam finisse. omnesque Deos superos & inferos, ut posset & ipsa sine mari congregatu patere: quæ cum manu humā percussisset, sequenti postea tempore natus est ex ea terra Typhon, qui dracanthe tradundus traditus est, ut patet ex his versibus:

Ἄγροῦ δὲ κρήπη κελιόρροις, οὐδέ τε δράκων
κτείνει ἀστεῖος ψός ἀπὸ κρατηρού βίοισι,
ζετεφία μεγάλην, τίραντα γριψαν, πλαγὴν τολμὴν
ἀνεργετες ἴσθισκεν ἐπὶ χθονί· πολλὰ μέντοις,
παλαιὸν μῆλον ταύπιδα· ἐπὶ τούτῃ πῆμα μαρτυρεῖται,
καὶ ποτε δεξαμένη χρυσοῦρον τὸ τριφενές ήρωες
διέντες αρχαλίεντες τυφάσαται πῆμα μεροτοισι.
ἔτετοτε δέ Ηραὶ ἔτικτε χρλωστικέναι διὶ πατεῖ,
καὶ ἄρα σὸν κρονίδην ἵρικυδία γένεται· λαθόντι
ἰν κορυφῇ.

*Illi tunc propè fons, illuc tamen lofa dracane
In rixāt iaculo regis magno è Ione nati,
Pessim & atralnes mortaliibus illa virorum,
Illa fuit pecudum exitium, granis illarumna.
Illa alius caput pulchra à Iuno ne Typhona
Difficilemque granemque luem mortalibus agris.
Hunc irata Ioni patre Iuno edidit, olim
Quod fuit illius de Verticenata Minerva.*

Hesiodus autem in Theogonia Terræ ac Tartari siue Erebi solum fuisse Typhona credidit siue Typhoeum, ut patet in his:

αὐτῷ δέ τε καὶ τοῦντας ἀλέας ἔρατες εἰλασσον τοὺς,
ἐπλοτοτοντεῖς παιδες τυρωίτες γάιας πλανῶν,
ταρτάροις φιλέτητε διὰ χρυσῆν αὐροειδίτων.

Et ne omnia hic asseribam Hesiodi carmina, quæ omnibus sunt in promptu, Latinè sententiam Hesiodi ita ex tempore explicabo:

Verum ubi Titanar celsa turbasset ab alio

In piter hinc genuit mox alma Typhoea Tellus
 Postremum ex Erebo Veneris dulcedine capta.
 Huic palma ad quam miranda negotia duxo
 Robore erant prompti que pedes: centum capita altis
 Ex humeris, sans surgebant sorua draconis
 Ora sub hinc linguis lambentia caca tris fulcis.
 Igne corniscabant cilijs sub lumen a terra.
 Dentq; quodq; caput flammam spirabat, & ignem:
 Omnibus horreabant Voces, variisque sonabant,
 Horrendumque dabant geminum: saepe ore tenabant,
 Numeribus magnis & sine concurrere usi:
 Interdum ingens tauri mugire boas,
 Interdum geminum sans dare Vis a leonis,
 Interdumque canum latrantium emittere Voces.
 Rursum & horrendum sonitum ab radicibus imus
 Miscebant montes sombrosi, luce sed illa
 Deoq; Gusa potens nimium force ista propago,
 Arque viros, superosque Deos visasset; ab alto
 Nepater omnipotens hominum sator atque Deorum,
 Aethere de sonitus & fulmina crebra repente.
 Seditione est & (ut traditum est à Theodoro in bello Giganteo)
 contentione plena eius educatio, cum aliij in Lydia, inter quos
 fuit Artemon historicus, aliij in Phrygia educatum fuisse con-
 tenderint, aliij in Cilicia in spelonca Typhonis nominata cele-
 berrima, cum inquit etiam Homerus:

οὐδὲν πάντοις ὄπις φασι τυφωῖος θυμίτας τύρας.
 Hic igitur sunt Arimi, incensibus dicta Typhonius.

Erat autem Typhoeus admirabili corporis magnitudine,
 quippe qui omnium montium altior esset vertice vel crurum
 tenus: caput astra tangebat, altera manus ad orientem, altera
 ad occidētem tendebatur. Ex humeris centū capita draconum
 eminebant, in cruribus maximas habebat viperatum spiras.
 Corpus erat totū pennis obiectum, crines impexi, barba pro-
 lixa, oculi ignei, ignis ex ore multus feruebat. Hunc fugienti-
 bus Dijs Iupiter insecurus ad Caucasum montem Syriæ fulmi-
 ne sauciauit. At ille Iouem deinde captum detinuit, cui harpe
 illa, quā illi ademit, manuum pedumq; nervios fecit, & in Ci-
 liciam impositum humeris transportauit. At Mercurius Io-
 uem suratus restituit in pristinam formam. Tū Iupiter iterum
 illum

Hum infensus fulmine vulnerauit apud Hænum montem, qui ita dicitur fuit à copia sanguinis qui ibi de vulnere defluxit; mox in Siciliam illi fugienti Ætnam superiniecit, ut testatur Euphorion. & Pindarus in Olympicis Typhonem centum caputum sub Ætna occultari inquit in his:

ἀλλά κερόνι πται, οὐ κίτταν ἔχει
ἴπον ἀνθεμόθασταν ἐκπολ-
κιφάλει τυφῶνες δμητρίμν.
Sed Saturni fili, quiς Ἀετnam habet
Cætinum ventosum hæbentis centum
Capita Typhonii fortis.

Alij nō à Ioue, sed ab Apolline confossum fuisse sagittis testantur. Scriptum reliquit Strabo lib. 16. Typhonem serpentem, ut quidam putarunt, sed non hominem fuisse: qui fulminibus ictus dum latebras quereret ad fugam, terrā secut longis tractibus non procul ab Oronte fluui in agro Apamieni in Antiochia iuxta Seleuciam. Pindarus tamē & Homerius arbitrati sunt Typhonem in Cilicia sepultum fuisse, ut testatur Isaius in commentarijs in Lycophronem. Alij dixerunt Typhonem à Ioue fulmine percussum in Syriam, & in agrum Pelusium, qui est Aegypti, profugisse, seque in lacum Serbonidem occulasse, qui ē Syria Pelulum usq; protenditur: cuius sententiae fuit Herodotus. Nam & Apollonius lib. 1. Argon. locum fuisse scribit ad montis Caucasi radices, qui Typhonnia vocaretur, ubi iustum fuisse à Ioue Typhonem memorant in Nysa insula ad Serbonidem lacum predictum, ut est in his:

τεῖος μηδεὶς πιθεῖτ’ ἄμφι τὸ ιουτα,
ἀθάνατος οὐδὲ δύπνειος, οὐ αὐτὴ γαῖα ἀνίψια
κλικάσῃ ἐγκυμοῖσι, τυφασούν ὅθι πίπει
ἔρει τυφάνει φασὶ λιός Κρονίδεο κιραυνῶ
βλέμματος, διπότεοι σιβαράτει πορίξατο χέρας,
θεοὺν ἀπόκρατος σάξαι φόνος. Ικάτο δι’ αὐτῶν
ἄρτανος πάσιον Νυστίον, ἵνθ’ ἔτι ταῦ πιθ
κεπι ύποβρύχιος τεφρωτίδος ὑδεσι λιμνεῖ.
Taliū eum supra et circum consuolauit angui,
Est insomnis ibi serpens, quem terra creauit
Ad iuga Cæcasia, atq; Typhonia est οὐδὲ πετρα;
Fulmine ibi casum memorant, atq; igne Typhoem
Exarsisse Iouis dextram inde resendet inermem

Ille toni supplex, sed frustra. Iupiter ignes
In caput hinc tergit: montes, Nysamq; perirent
Ille fuga, quochnq; metuq; pedesq; tuiere.

Nunc etiam ille latet clam sub Serbonidu^m unde.
Et nos non iniucundis quibusdarn (vt arbitror) carminibus lu-
sumus in quadam epistola, quam ad clarissimū & grauissimum
senatorem Venetum Michaelem Sorianum Equitē misimus,
prēclarum sanè patrīe suę & omnium bonorum non medior-
ēt ornamentum: ita vero se habent ea carmina:

Fons erat illūmū, virrea pellucens dñs ſonda,
Quens non turbarant volucres, non colla ferarum
Vngula, non colla delapsa ex arbore frondes;
Nec pastor pecudes fitientes egerat illuc:
Sed circum densifructicos, & marginis herbas
Mollis erat ſylu^m & cingebatur opacis.

Hic cecidit rāculis Phœbi maculosu^m dracana,
Pestis & arraines mortalisbus. Ille Typhonis
Quippe alrix fuerat: Iuno hinc portarat alendum,
Admersusque louem genuit, fraudare sugales
Ille thoros quoniām passus, Venerisque maritam
Primārīa ſocia dulcedine, ſob ipſe Minervam
Concepit ſolus. Timuit nam pallida Iuno
Ne noua gignendis ratio foret iſta reperta
Pignorisbus, nullusque foret mox coniugia ſus.

Terribilis postquam Iunonū crevit alumnum
Anguincie pedibus ſublimi ſertice cælum
Tangebat: corpus plumaque anguesque tegebant
Innumeris: plaga orientis dextera ſolis
Cum ſtareret, plaga tangebat luna cadentis.
Huc centum capita expirantianaribus ignem
Anſa louem contra, cælumque inſurgere contra.
Sed pater omnipotens tonitrus & fulmina dextra
Deiçit in terras: tremuerunt marmure montes
In ſolito, mundumque rati compage ſolata
Sunt tuere. At lauit tandem Serbonidu^m ſonda
Ipſe Typhon ſetus flagrantis fulmine igne.
Aeternas tulit oppreſſus mox pondera montis.
Vix humana Dei ſic ſpernit robar, & iram.

Fama est, n. iuxta Typhoniam è ſanic percussi Typhonis natū
fuſſo

fuisse illum draconem, qui vellus aureum seruabat in Colchis. Quamuis Acusilaus crediderit omnes serpentes e Typhonis sanguine pullulasse. At Apollonius Rhodius in eo libro quem scripsit de ædificatione Alexandriæ, e sanguine Medusæ, ut opportunitas dicetur. Zenodotus fabulam longè ab his diuersam tradidit de ortu serpentum: inquit enim fuisse hominem in Asia regione nomine Phalangem, qui sororem habuit nunciparam Arachnen. cæterum Phalanx ubi adoleuisset, artem militarem à Pallade doctus fuisse dicitur: cum Arachne soror omnia illa diligenter didicisset, quæ spectant ad telæ conficiendæ, & ad suendi artificium. at enim cum Phalanx cum sororem habuisset, fama est ita facti turpitudine commotam esse Deam, tamque grauiter facinus tulisse, ut ambos in serpentes verterit. Arachne cum esset grauida ex fratre, iussa est à Pallade non sine maximo vite discrimine parere, quare à filiis corrossa fuit; quod etiam cæteris eiusdem generis dicitur postmodum accidisse. atque hæc serpentum origo à nonnullis tradita est. Verum cum Caucasus mons arderet, is in Italiam ad Pithecius insulas confugit, ut ait Pherecydes. est autem Nyfa, cuius in lacu primum occultatus fuit Typhoeus, non longe ab Ægypto ut patet ex his carminibus Herodori:

Ἱτι δὲ τις Νύσην ὑπαπεκίρατε, ἀνδέον υἱη,

τηλῆ δενίσαι, καθός αἰγάλεω φοάων.

Insula Nyfa frequens syllum, atque ultima tellus,

Distant Phœnice, Ægypti est vicina flentis.

Typhonem alij in Phrygia, alij in Boœtia, alij in Pitheciis humatum fuisse tradiderunt: atque nos aliquando his Græcis carminibus vniuersam vim iniustitiae aut iniuriarum attigimus ludentes:

Δ' ἄνθιστι χρῆμ' ὀλούπετον ἀνθράσπιν,

ἥ γένες ἐξαλειπτική τε φροτον.

Τὸν δὲ ἄματον δρόμον εριπόσι διαθίσαντ

πελματέθρων οὐδὲ δῆτ' αὐχέρωτε τίκος.

Ἐπτακαὶ πλέτε κύριων διξαντο δύγατρες,

διθέσεο τλήματα, εύποριστε κόρη.

Οὐργὴ ἐπέτη λάθος φρέσφος, οὐ ποίφος, οὐδὲ ἀτίταλος*

ηδὲ τητρηφατίν μαζῶν οὐν πέρος οἶ.

απωργάνωσα δὲ κόρης σφινῶς πλιονής ἀνυπα-

αύξεμίση δὲ φίλων τὰ θρασυττα λάθι,

T

μῆνος, Αγαύειδάτ τε μαγικήσα. πάγηπατέτην
ιω̄ ὀκίνημα τη̄ κύπειδος ἔρχα διάτε,
καὶ δόνος αἰματόφε, πολὺ καὶ μεῖος Αρπαχάων.
ἴρθυχενταύτης καὶ προετέξεισα.

ὅτ μετὰ δὲ σύμπαχε κόρων πολύδροις ἀλαζών
Αἰδηκία πέστερον καὶ πίερόνας ἀρ ιφι.

ἴσαι δὲ οἱ κύριοι πυρὶ λαμπτεῖσιτ, οὐκτίσι.

ἴδι φόνος ὁ μόσφρων πλησίους εἰρλαφρόνος.
Δεῦτι πριχῶν ὅρφεις μὲν ίωλεις ἀθρόοις πτήσι

καὶ τε δρακοντείω τὸ πόδε, γναψηπός διυξε-

ηθελον ὑρανόστη πίπηνα, πάσιτας τ' ἀπιρέματα
ἀθανάτες, λαμπτεῖσιτα τυραννίδ' ἔχει.

ἄλλα κλραυκινθέσι τοίλας πυρβοστι χαμᾶς οφε
ἴκινον αὐτῆμαρ, καὶ πίερα καὶ σφλεγι.

εὶ μὴ δῆτα πεσόντα φίλην θεούντελον κέρην

Ηδονή, Αἰδηκίας ὑπε τὸ μνῆμ' ἀρ ίσι.
πάντα φλέγεσι, καὶ πάντα τόκῳ, καὶ πάντα τάξισι
ἀνθρώπων, ὅτε δὲ παπτρίδ' ἐπ ἀσέπεσος.

Ὕπε τιῶτι μακάρων ιμπέων θύριδος ἀλκῆς.
Ὕπε δίσιος ήδίσιοι, καὶ κλέος, ὅτε βροτός.

Ἄτε πενθόμειος πολὺς φίρον ἀνδρεετῆς δεικτής αὐτῆς.
Θάρσης τε βαρεῖς ιεμνον, ὄχλα λάθος.

Τῆς κρετ ἀνθύρισκον πολεμόκλεον οἴρον λέγον,
καὶ ταξίδες σρετιάς, δακρυδοστα πόνοι.

Ἄλλον πεσοσφρόντα φόγον, πολίμης τε μάχαστε,
καὶ παπνιζομέτων τίφραν ιδῆσι δόμαν,

τέρπετο καὶ δὲ ήδη λύση τ' ιχθρας τε σωσίμαν.

Αἰδηκίας παπνιζομέτων πάντας ιπέρας μέτη.
αὐτη μὲν βασιλῆας απορρίπτασκος ἀφ' ιδρῶν
χειροδέταν· τέττε δὲ ἀλειτο χρονοσωσί.

εὶ μηδὲ Αἰδηκίας μανίτας λυσφυμί έρύκει,
πόρφυρος πάγτων ράσια γένοιτο βροτοῖς.

ἴε κόρσεις καὶ διεδρον τὸν βασιν ικραλικήρι
Αἰδηκίαν, καὶ έμφο δεῖξε κρυπτον πίσον.

Ὕπε ματ' Αἰδηκίας φίλη ιμπέδος, ὅτε τοις δόρος·

ηρεμία φθύραι, μητε σίφρασμα μένι.

ἄλλες πόνης σάσιδες τ' αιάγι, ταραχάς τε βλάψας τε,

τῆχον, καὶ πόλεμον, καὶ κλονοστα φέρον·

καὶ βορύφυτε, ιποχάστε, καὶ ἀνάγκης τοῖς πιεριάπτι.

καὶ

κατει κλοπὰς, οὐνάς, κυρίας πρόμος, ἥδη φυγή.
τέλεστον ἴσι μακάν γένος τίς γε διακρίθη αὐτὸν,
ἴσις ἀπειδεις μιαρᾶς εἰσος ἀπ' αὐτοῖς.
οὐτὶς θεός μέντος δ' οἰκεῖ τοτέλεστον ἀπωθεος,
μέντος κυρία μάλα δὴ ὄλφιός ἴσις θεός.

Quæ carmina ita sunt à Laurentio Gotnio meo amico Latinè
prolata, quem ob singularēm bonitatem morumque elegan-
tiam voicē diligo. Sed cūm ratio carminis non tam commo-
dē iniustitiam patiatur, pro illa vitur improbitate.

Improbitate magis non est mortalebus folia

Res granis; humānum destruit illa genus.

Hanc Acheronte satum peperit Nox lirida partus

Quo Furias, atra quis fuit annis aqua.

Vesana Plura nata cepere puellam,

Inuidia infelix, Copia & inde soror.

Vbera porrexit siccanda Superbia, & Ira

Ipsa suo hanc aluit Dina verenda finis.

Sternxit Amaritia angustiæ regina puellam

Fascia, & huic iuncta est Temeritas sociæ,

Atque pudore carens Audacia, cum Scelere: horum

Ludicra erant Paphia facta nefanda Deæ,

Crudeles cades, & vis permulta Rapina.

Hæc Petulantia mox additur ipsa comes.

Improbitas his est colludere suetæ puellæ

Fallax, alata qua prius ortæ fuit.

Ipsa simillima erant ardentes lumina flamma,

Ludebat cades plurima & incilius.

Tempora lambebant densi pro crinibus angues,

Atque vngues curvis, pesque draconius erat.

Affolitare ansa est celestis a regnacioni antij,

Tentauitque volans desicere inde Deos.

Sed percussa gravis flagrantis fulminis igne

Labitur in terræ, ala perusta cadit.

Ac nisi delapsam cepisset amica Voluptas,

Nec nomen, nec vis Improbitatimerat.

Plurima vexauit, vastauit, multa cecidit

Illa forūm, & primum decidit in patriam.

Ac neque vitrandam superiorum credidit iram,

Terruit hand Pudor, est visita nec illa metu.

*Contra hanc mortales statuerunt iura, granique
 Thorace induit tela cruenta ferunt.*
Inuentus contra hanc bellis lacrymabilis ordo, &
Pralesia pugnacis sanguinolenta Dèi.
Sed latata fuit certamina prælia, turbas,
Intrita, in cineres & recidisse domos:
Atque propinquorum est odia gauisa, feroci
Et rabie. Improbitas vexat iniqua viros.
Vna suis reges desecit sedibus, sona
Præcipites illos Fortis ad ira dedit.
Ac nisi fraterasset Infamia visa parumper,
Tum saeva improbitas omnia destrueret.
Mittitur improbitas ad cornu dira, crucem,
Illam multiplicis vas patet esse malis.
Nulla quiet, nullus pudor, aut opulentia, nulla
Vincula amicorum cum improbitate manent.
Sunt illi cords lates, & iurgia, rixa,
Clamores, strepitus, bella, odium, opprobrium;
Furta, paucor, tremor, atque incendia, noxa, tumultus,
Et dolor infelix, cumque rapina fuga.
Denique ab æsum tantum quis distat, ab ipso
Infelix quantum distat improbitas.
Et quoniam Deus Enus abest quam maxime, aperte
Pelicem solum diuersis esse Deum.

¶ Quidam putarunt Typhonem regem fuisse Ægypti hominem inhumanum ac ferum, ob cuius crudelitate propè universa Ægyptus fuerit deuastata & euersa: qui ita fuit vocatus è draconis crudelissimi natura, vel quia more draconis Ægyptum popularetur. quem, ut ait Herodotus in Euterpe, Otris de medio sustulit. Alij Typhonem insignem fuisse draconem arbitrantur, quia id animal cùm dicatur à Grecis ἄρπις, quod in aquis & in terra æquè viuat, fingitur modò sub aquas, modò sub terrâ occultatus. is draco ita dictus fuit, quoniam ob singularem vim veneni omnia cibureret, faceretq; ut contacta arescerent. cùm igitur vis aeris illum vndique expelleret, neque sat sapientiam sibi temperiem inuenire posset, dictus est Iouis metu in Ægyptum profugisse, ubi cùm æstum ferre non posset, in lacum metus interit. Hic dicitur à Ionone procreatus terra percussa, quia tanta vis est acris temperamenti

menti aliquando, ut & magnitudine & forma admirabiles plantæ & animalia inaudita oriuntur. Alij hanc fabulam ad res naturæ totam retulerunt: quippe cùm scribat Strabo libro quinto, vniuersum tractum à Cumis in Siciliam usque, & Aenam, & Liparenses insulas, & Puteolanum, Neapolitanum, Euanumque agrum Pitheciusque insulas, quasdam profundas & in unum coeuntes sub se solitas habere caueas, quæ in Græciam quoque porrigerentur, in quibus multa vis inesset sulphurea. Idcirco quibusdam temporibus cùm ventus spirantibus subterraneis terræmotus fierent frequentes in his locis, & flammam, feruentiumque aquarum profuua, ignisque exhalationes, & cineres cum fauillis longius emittebantur, fabulari sunt antiqui serpentem illum siue Ägypti tytannum perpetuo supplicio damnatum sub iis locis iacere, qui quoties moueretur, ignem ac cineres eructaret, terrasq; concuteret. Aiunt præterea sicut quendam in insula Sicilia per terræmotus ac incendia elatum Epomeum in medio ferè insulæ vocatum fuisse, qui natus sit cùm Typhoeus humerum moueret. Alij vim ventorum non subterraneorum quidem, sed è sublimi loco spirantium esse Typhonem crediderunt, qui & orientem & occidentem plagam manibus pettingeret, & cuius capita altissimè usque ad sidera peruenirent, nam venti latissime vagantur, plura capita illi concesserunt, ob variis diversorum vires: corpus erat pennis tectum ob celeritatem: circa crura frequentes viperarum spaxe, propter noxiam vim aliquando ventorum: oculi ignei, flamasque ex ore spirabant, propter materiam ventorum, quæ sit è fiscis calidisque vaporibus. Fingitur ad montem Caucasum confugisse, quia in montibus venti plerumque dominantur. Alij ad primam mundi originem hoc deduxerunt, cùm dicant tantam vim ventorum & inflammationem natam ex Erebo siue ex Chao, mox à Ioue depressam, cùm Jupiter *Δικαστής* sit siue commoda tempestes: quam vim coeli ac mundi temperies depresso, cùm vero ob cauernosa loca venti & ignes sint subterranei, postea fabulati sunt hunc in Sicilia à Ioue fuisse fulmine deicatum. Alij Typhonem pestiferam aeris male affecti natum ob nimium calorem putarunt: quippe cùm vis nimia æstatis plurimum obsit humanis corporibus, eaq; imbecilliora faciat ad reliquias temporum mutationes perferendas. Mox

cum recedente sole per signiferum circulum aliquando cessa-
nisset aestus, facta est magna imbrum actionitruī copia, cum
per calorem imbræ coire non possent. tum fulmina frequen-
tia ceciderunt, quare Iupiter fulminibus Typhonem primum
in Ægyptum fugauit, & in loca calidiora ad meridiem: deinde
sub Ætnam detrusit. Quidam Typhonem hominem
fuisse ferocem & strenuum arbitrati sunt, qui Iouem de regno
collecta magna exulum & inuidorum manu conatus fit deci-
cere, quare ob potentiam illi tantum corpus tribuunt, quod
inflammavit nonnullos aduersus Iouem persuadendo, dictus
fuit ignem ex ore spirare solitus, & neruos Ioui concidisse.
Hos illi furatus est Mercurius, ac Ioui reddidit, quoniam Iouis
oratione postea reconciliati sunt animi illorum, qui à Ioue de-
sciuerant. Alij rursus ad reuocandos animos ab ambitione
fabulam hanc retorserunt, qui cum significare velint illam pef-
simam omniū propè vitiorum esse: & filiam Erebi, & ignem
ex ore efflare dixerunt. Haec aduersus Iouem insurgit, quoni-
am nulla est religionis, nulla humanitatis, nulla iustitiae cura,
vbi pullularit ambitionis furor. Quæ cum multa habeat capi-
ta, multos modos, multas solitudines, multas molestias eius
significarunt. Hunc Typhonem, siue hanc ambitionem, huc
illuc fugientem Iupiter tandem opprimit ac labefactat, quia
etsi cupiditas aliquandiu rationi sapientiæque resistit, tamen
ab illa denique vincitur. neque quispiam est sapiens, qui ra-
tioni demum obtemperet, etsi cupiditate aliquantulum ex-
agitetur. at nunc de Paride dicamus.

De Paride. CAP. XXII.

NON imperitè sanè, neque inutiliter, sed ad demonstran-
dam humanae ritæ levitatem, illa quæ de Paride Priami
& Hecubæ filio tradita sunt, quod Palladem, & Venerem, &
Junonem de forma contendentes iudicauit, memorie prodi-
ta sunt ab antiquis. Atque ut rem altius repetam, dicunt pre-
gnantem Hecubam somnia esse faciem ardentis ignis, quæ
vniuersam Asiam inflammaret, peperisse: cui ariolos percun-
stanti responsum fuit, futurum ut infans, quem in utero gesta-
bat, esset causa excidij suæ patriæ. quam rem ita attigit Ouidius
in epistola Paridis ad Helenam:

IIIa